

**Colectia
ROMANE CELEBRE
CONTINUATE**

au apărut:

SCARLETT vol.1

**continuarea romanului
*Pe aripile vântului***

SCARLETT vol.2

**continuarea romanului
*Pe aripile vântului***

sub tipar:

DIN NOU LA PEMBERLEY

**continuarea romanului
*Mândrie și prejudecată***

**ÎNTOARCEREA LUI
HEATHCLIFF**

**continuarea romanului
*La răscruce de vânturi***

JANE ROCHESTER

**continuarea romanului
*Jane Eyre***

61

Aveți nevoie de o bucătăreasă, spuse doamna Fitzpatrick. Eu nu prea mă pricep la gătit. — Nici eu, spuse Scarlett. Doamna Fitzpatrick o privi. Nici eu nu gătesc bine, repetă Scarlett. Nu credea că o să-i placă de femeia aceasta adusă de Colum, indiferent ce-ar fi spus el. Când am întrebăt-o cum o cheamă, mi-a răspuns „doamna Fitzpatrick“, deși știa că mă refer la numele mic. Doar nu i-am spus niciodată vreunei servitoare „doamnă“ sau „domnișoară“. Dar adevărul e că n-am avut niciodată o servitoare albă. Bridie sau Kathleen, în chip de cameriste, n-au contat, ele-mi sunt verișoare. Mă bucur că doamna Fitzpatrick nu e rudă cu mine.

Doamna Fitzpatrick era o femeie înaltă, cu cel puțin jumătate de cap mai înaltă decât Scarlett. Nu era slabă, dar nici grasă, totuși solidă. Imposibil de spus ce vârstă avea. Avea pielea rezistentă a majorității femeilor irlandeze, poate din cauza constantei umidități a aerului. Părea un fel de smântână groasă. Obrajii, de un trandafiriu pronunțat, nasul gros, nas de țârancă, dar cu un os proeminent, iar buzele un fel de tăietură subțire și largă... Sprâncenele negre și surprinzător de delicate, și care formau un arc perfect deasupra ochilor albaștri, contrastând cu părul alb ca neaua, dădeau înfățișării ei, inconfundabile, o notă distinctă. Purta o rochie cenușie, severă, cu guler și manșete albe, de pânză. Mâinile ei puternice se odihneau împreunate în poală.

Lui Scarlett îi veni să-și ascundă mâinile la spate. Mâinile doamnei Fitzpatrick aveau pielea netedă, erau îngrijite, cu pielilele curățate.

Avea o nuanță englezescă în vocea ei irlandeză, încă melodioasă, dar lipsindu-i ceva din muzicalitate din cauza consoanelor înghițite.

Știi ce e cu felul ăsta de a fi și a vorbi. Parcă ar încheia tot timpul o afacere, își spuse Scarlett. Gândul o făcu totuși să se simtă mai bine. O să se descurce cu femeia asta, indiferent dacă-i plăcea sau nu.

— Sunt convinsă că serviciile mele vă vor fi de folos, doamnă O'Hara, spuse doamna Fitzpatrick. Nu există nicio urmă de îndoială că era încrezătoare în tot ceea ce făcea sau spunea. Scarlett se simți iritată. Femeia asta o punea la încercare? Intenționa să facă peșefa?

Doamna Fitzpatrick continuă:

— Aș dori să-mi exprim placerea de a vă întâlni și de a lucra pentru dumneavoastră. Voi fi onorată să administrez casa celei mai de seamă O'Hara.

Ce voia să spună?

Sprâncenele negre se arcuiră.

— Nu știți? Troată lumea nu vorbește decât de asta. Gura subțire și largă a doamnei Fitzpatrick se desfăcu într-un zâmbet strălucitor. Nicio femeie din generația noastră n-a reușit aşa ceva. Probabil că nicio femeie, de multe sute de ani. Vi se spune simplu: O'Hara. Sunteți considerată capul întregii familii O'Hara, cu toate ramurile și ramificațiile ei. Pe vremea Marilor Regi, fiecare familie avea un conducător de seamă. Un strămoș de demult al dumneavoastră a fost și el O'Hara și a întruchipat curajul și mândria tuturor celorlalți. Astăzi numele de onoare a renăscut prin dumneavoastră.

— Nu înțeleg. Ce trebuie să fac?

— Ați făcut deja. Sunteți respectată și admirată, vi se acordă încredere absolută și sunteți stimată. Titlul este acordat, nu moștenit. Nu trebuie să fiți decât ceea ce sunteți. Sunteți O'Hara.

— Cred că aş bea o ceașcă de ceai, spuse Scarlett slab. Nu știa despre ce vorbește doamna Fitzpatrick.

Glumea? Își bătea joc? Nu, nu era ea femeia care să se preteze la aşa ceva. Ce voia să spună? Cum adică, O'Hara? Scarlett pronunță numele în gând. Sună ca o bubuitură de tobă. Adânc, ascuns, criptic, primitiv. Ceva în interiorul ei se aprinse. O'Hara. O lumină îi crescă în ochii obosiți, făcându-i să strălucească aprins ca niște smaralde. O'Hara.

Am să mă gândesc la asta mâine... și în fiecare zi, pentru tot restul vieții. Oh, mă simt cu totul alta, atât de puternică „...să fiți doar ceea ce sunteți...“, zicea doamna Fitzpatrick. Ce înseamnă asta? O'Hara.

— Ceaiul dumneavoastră, doamnă.

— Mulțumesc, doamnă Fitzpatrick. Siguranța femeii mai în vîrstă, care-o intimidase până acum, îi trezi admirarea, n-o mai irita. Scarlett luă ceașca și privi drept în ochii ei. Te rog să bei și dumneata un ceai cu mine, spuse. Trebuie să discutăm despre bucătăreasă și toate celealte. Nu avem decât săptămâni și o mulțime de lucruri de făcut.

Scarlett nu fusese niciodată la Conac. Doamna Fitzpatrick își ascunse mirarea și curiozitatea. Ținuse casa unei familii importante, o casă foarte mare, dar care nu se putea compara cu Conacul din Ballyhara. O ajută pe Scarlett să întoarcă uriașa cheie de alamă, care-și pierduse luciu, în broasca ruginită și, izbind ușa cu toată greutatea trupului ei, reuși să deschidă. Mucegai, spuse ea, când miroslul le izbi. O să avem nevoie de o armată de femei cu găleți și perii de frecat. Să aruncăm o privire în bucătărie, la început. Nicio bucătăreasă care se respectă nu va veni într-o casă care nu are o bucătărie aşa cum se cucvine. Partea asta a casei poate fi refăcută mai târziu. Nu trebuie luate în seamă tapetul cojit de pe pereți și excrementele de animale de pe podea. Bucătăreasă nici măcar n-o să vadă aceste camere.

Colonade arcuite legau cele două aripi ale clădirii de corpul principal. O luară spre aripa de est și se treziră curând într-o cameră uriașă, pe colț. Uși se deschideau

spre coridoare interioare, ducând spre mai multe camere, iar din mijloc urca o scară.

— O să vă puneti intendentul să muncească aici, spuse doamna Fitzpatrick, când se întoarseră în camera mare de pe colț. Celelalte camere sunt bune pentru servitori sau pot fi folosite în chip de cămări. Intendenți nu locuiesc la Conac. Va trebui să-i dați intendentului o locuință în oraș, una mare, corespunzătoare poziției lui de administrator al domeniului. Camera asta este, în mod evident, Biroul Domeniului.

Scarlett nu răspunse pe dată. Vedeau cu ochii minții un alt birou, și o altă aripă, dintr-un alt Conac. „Oaspeții burlaci“ folosiseră o aripă din Dunmore Landing. Ea nu intenționa să rezerve o duzină de camere oaspeților burlaci, de fapt niciunui fel de oaspețe. Dar, desigur, putea folosi un birou asemănător cu cel al lui Rhett. Îl va pune pe tâmplar să-i facă un birou mare, de două ori mai mare decât biroul lui Rhett, și va atârna harta domeniului pe perete și va privi pe fereastră, la fel ca el. și va vedea de aici pietrele frumos tăiate ale Ballyharei, iar nu o grămadă de cărămizi arse, va vedea lanuri de grâu, și nu doar niște tufe înflorite.

— Eu am să fiu intendentul Ballyharei, doamnă Fitzpatrick. Nu am de gând să angajez un străin care să-mi administreze domeniul.

— Nu vreau s-o luați drept o ofensă, doamnă O'Hara, dar nu știți ce spuneți. Este o muncă pe care trebuie să o faci de dimineață până seara. Nu trebuie să ai grija numai de stocuri și aprovizionare, trebuie să ascultă și plângerile fermierilor, să aplanezi conflictele dintre ei, ca și pe cele care se ivesc în oraș.

— Am s-o fac. O să punem bănci pe hol, pentru lumea care va veni și am să primesc pe oricine are o plângere, în prima duminică a fiecărei luni, după Liturghie. Expressia hotărâtă de pe chipul lui Scarlett arăta că nu e loc de comentarii. și, doamnă Fitzpatrick, nu vor exista nicăieri scuipători, e clar?

Doamna Fitzpatrick dădu din cap, chiar dacă nu mai auzise cuvântul înainte. În Irlanda tutunul era îndesat în pipă, și nu mestecat.

— Bine, spuse Scarlett. Acum hai să căutăm bucătăria, de care tot vorbeai. Trebuie să fie în cealaltă aripă.

— Credeți că veți putea parurge drumul până acolo? întrebă doamna Fitzpatrick.

— Neapărat, spuse Scarlett. Mersul era o tortură pentru picioarele și șalele ei, dar nici nu se punea problema să n-o facă. Era îngrozită de starea casei. Cum să le aranjeze pe toate doar în şase săptămâni? Dar era obligatoriu. Copilul va trebui să se nască la Conac.

— Magnifică, fu verdictul doamnei Fitzpatrick, la vedere bucatăriei: o cavernă, înaltă cât două etaje, iar prin acoperișul spart se zărea cerul. Scarlett era sigură că nu fusese niciodată într-o sală de bal a cărei mărime să fie măcar jumătate din camera asta. Un uriaș coș de piatră acoperea aproape tot peretele, în partea din fund a camerei. Uși de fiecare parte duceau către încăperea unde se spălau vasele, dotată cu chiuvete de piatră, pe de-o parte, iar pe cealaltă parte spre o cameră mai mică, goală. Bucătăreasa poate dormi aici foarte bine, iar asta – doamna Fitzpatrick făcu un semn în sus – este aranjamentul cel mai inteligent pe care l-am văzut vreodată.

O galerie cu balustradă traversa toată lungimea peretelui bucatăriei, la nivelul celui de-al doilea etaj. Camerele de deasupra spălătorului și a dormitorului bucatăresei vor fi ale mele. Servitoarele și bucatăreasa nu vor ști niciodată când sunt urmărite, și asta le va face să fie foarte atente. Probabil că întregul etaj al doilea al casei este legat de această galerie. Puteți trece și dumneavoastră să mai aruncați o privire dedesubt, în bucatărie. Se vor ține serios de treabă, în felul acesta.

— Și de ce nu m-aș duce direct în bucatărie să văd?

— Pentru că se vor opri din treabă ca să vă facă plecăciuni și să vă asculte ordinele, și în acest timp s-ar arde mâncarea.

— Cam trei săptămâni. I-am spus doamnei Fitzpatrick să-mi pregătească o cameră și să-mi comande un pat.

— Îți e de ajutor, Scarlett?

Trebuia să admită că da. Doamna Fitzpatrick nu era arăgantă, punea chiar mâna unde era mai greu. De multe ori Scarlett o găsise frecând podeaua de piatră sau chivetele din bucătărie, pentru a le arăta servitoarelor cum trebuie făcut.

— Dar cheltuie banii fără să se uite. A trebuit să angajez trei servitoare doar ca să curețe totul pentru ca bucătăreasa care va veni să fie mulțumită. Și m-a pus să cumpăr o sobă cum n-am mai văzut până acum, cu tot felul de arzătoare și cuptoare și un fel de recipient pentru apă caldă. A costat aproape o sută de lire, și încă zece pe deasupra ca s-o aducem de la gară. Și, după toate astea, a trebuit să-l pun pe fierar să facă tot felul de cârlige, frigări și ridicătoare pentru cămin, doar pentru cauzul în care bucătăresei nu i-ar plăcea cuptoarele sobei. Bucătăresele astea sunt mai alintate decât reginele.

— Dar și mai folositoare! O să-ți pară bine când o să te așezi la prima masă delicioasă, în propria sufragerie.

— Așa spui tu. Sunt destul de mulțumită cu plăcintele cu carne ale doamnei Kennedy. Am mâncat trei aseară. Una pentru mine și două pentru elefantul ăsta dinăuntru. Ah, de-abia aştept să se termine... Nu se mai văzuse de mult cu Colum, fusese plecat o vreme, și acum nu se mai simțea, alături de el, în largul ei, ca odinioară, dar trebuia să-l întrebe.

— Colum, știi că mi se spune, simplu, O'Hara? Ce zici de asta?

Colum auzise că i se spune așa, era mândru de ea, era convins că o merită.

— Ești o persoană remarcabilă, Scarlett O'Hara. Ori cine te cunoaște se convinge de asta. Ai rezistat unor lovitură care-ar fi doborât orice altă femeie, ca și pe un bărbat, de altfel. Și niciodată nu te-ai plâns. Zâmbi strengărește. Ai făcut aproape un miracol, punându-i pe irlandezii ăștia să muncească așa cum o fac, și scuipân-

du-l în ochi pe ofițerul englez... Păi, se spune că i-ai scos ochii unuia, de la o sută de pași.

— Nu-i adevărat!

— Și de ce-ar trebui ca o poveste așa de reușită să fie și adevărată? Bătrânul Daniel însuși a fost primul care te-a numit O'Hara, și el a fost martor.

Bătrânul Daniel? Scarlett se înroși de placere.

— Poveștile despre tine le vor întrece pe cele despre fantoma lui Finn MacCool în curând, după cum se vorbește. Întreaga regiune s-a îmbogățit de când ești aici. Colum renunță la tonul glumeț, deveni serios. Există totuși un lucru asupra căruia vreau să te previn, Scarlett. Nu mai strâmbă din nas, când e vorba de credințele oamenilor. Asta-i poate jigni.

— Dar n-o fac niciodată! Mă duc la Liturghie în fiecare duminică. Chiar dacă părintele Flynn arată de parcă ar fi gata să adoarmă în orice clipă.

— Nu vorbesc de Biserică. Ci despre zâne și spiriduși, și celelalte. Una din faptele tale curajoase și pentru care ești lăudată este că te-ai întors pe pământul clanului O'Hara, când toată lumea știe că este bântuit de fantoma Tânărului lord,

— Sper că nu vorbești serios.

— Ba da. Nu contează dacă tu crezi sau nu. Oamenii simpli cred. Iar dacă-ți bați joc de credința irlandezului, e ca și cum l-ai scuipa în ochi.

Scarlett înțelegea ce-i spune, oricât de caraghios ar fi sunat.

— Am să-mi țin gura și n-o să râd decât de tine, dar nici n-am de gând să scot niște tipete înainte de a-mi vărsa găleata.

— Nici nu trebuie. Se spune că ești atât de respectuoasă, încât nu faci decât să șoptești ușor.

Scarlett râse, până ce deranjă copilul, care o lovi puternic.

— Uite ce-ai făcut, Colum. M-a învinețit pe dinăuntru. Dar merită. N-am mai râs așa de când ai plecat. Mai stai și tu pe-acasă o vreme.

— Aşa am să fac. Vreau să fiu printre primii care o să vadă elefantul ăsta de copil al tău. Sper că o să mă laşi să-i fiu naş.

— Se poate? Mă bazez pe tine; îl vei boteza, pe el, pe ea, sau pe ei.

Zâmbetul lui Colum dispără.

— Nu pot să fac asta, Scarlett dragă. Îmi poți cere orice altceva, dar eu nu pot oficia sacamentele.

— De ce nu? Doar asta este meseria ta.

— Nu, Scarlett. Cu asta se ocupă un preot de parohie sau, în ocazii speciale, un episcop, un arhiepiscop sau cineva și mai și. Eu sunt preot misionar, treaba mea e să ușurez suferințele sărmanilor. Nu oficiez sacamentele.

— Ai putea face o excepție.

— Ba n-aș putea, și cu asta am terminat. Pot fi, în schimb, cel mai bun naș, dacă voi fi solicitat, și voi avea grija ca părintele Flynn să nu scape copilul și am să-l învăț să spună catehismul cu atâtă elocvență, încât o să credă că învață o poezioară. Te rog să apelez la mine, Scarlett dragă, că altfel voi fi adânc măhnit.

— Bineînțeles că am s-o fac.

— Înseamnă că am obținut ceea ce-mi doream. Acum pot să mă duc să cerșesc ceva de mâncare, într-o casă unde se găsește și sare.

— Du-te! Vreau să mă odihnesc până se oprește ploaia, pe urmă mă duc să le văd pe bunica și pe Kathleen, cât încă mai pot. Vadul e deja prea adânc, râul Boyne s-a umflat.

— Te rog să-mi mai promiți ceva, și gata, nu te mai bat la cap. Să nu ieși din casă sămbătă seara, să stai cu ușa închisă bine și draperiile trase. Este ajunul Sărbătorii Tuturor Sfintilor, și irlandezii cred că toate ființele supranaturale bântuie în această zi, încă de la începutul lumii. Spiridușii și fantomele, purtând tot felul de lucruri ciudate. Onorează obiceiul, Scarlett dragă, și zăvorăște-te ca să nu-i vezi. Și, fără plăcinte cu carne, de la doamna Kennedy! Fierbe-ți mai bine câteva ouă.

Sau, dacă intr-adevăr te simți irlandeză, în loc de cină bea niște whisky, pe care să-l stungi cu bere.

— Cu asemenea cină, nu-i de mirare că vezi fantome! Dar, mă rog, am să fac cum spui. Ce-ar fi să vii și tu aici?

— Să stau toată noaptea în aceeași casă cu o femeie atât de atrăgătoare ca tine? O să rămân fără slujbă!

Scarlett scoase limba la el. Atrăgătoare, nu-i aşa? Pentru un elefant, poate.

Brișca se zgudui puternic atunci când Scarlett trecu vadul. Se hotărâse să nu rămână prea mult în casa lui Daniel. Bunica ei părea somnoroasă, aşa că nici nu se mai aşeză.

— Nu m-am oprit decât pentru o secundă, bunico. N-o să-ți deranjez somnul.

— Atunci, vino și dă-mi un sărut de bun-rămas, Tânără Katie Scarlett. Ești o fată cumsecade. Scarlett înlanțui într-o îmbrățișare trupul puțintel și țeapă, o sărută pe obrajii bătrâni și, aproape imediat, bunicii îi căzu bărbia în piept.

— Kathleen, n-o să stau mult. Râul tot crește. Când o să scadă din nou, mă îndoiesc că o să mai fiu în stare să urc în trăsură. Ai mai văzut un copil uriaș ca asta?

— Da, am mai văzut. Dar cred că nu și-ar plăcea să-ți povestesc despre el. Fiecare copil este unic, astă săiu de la mama. Ai timp să mănânci ceva și să bei un ceai?

— N-ar trebui, dar am să mai rămân. Pot să sed pe scaunul lui Daniel? E cel mai încăpător.

— Sigur că da. Daniel n-a fost niciodată atât de afecțuos cu nimeni, cum este cu tine.

O'Hara, se gândi Scarlett. Astă o încălzi mai mult decât ceaiul și decât focul care mirosea a fum.

— Ai trecut și pe la bunica, Scarlett? Kathleen aşeză pe un scaunel, lângă Scarlett, ceaiul și prăjiturelele.

— Întâi am trecut pe la ea. Acum doarme.

— Foarte bine. Ar fi fost păcat să nu apuce să-și ia la revedere de la tine. Și-a scos giulgiul din cutia în care-și ține comorile. Mai e puțin și se duce.